

Històries de Ca Nostra

Converses amb Don Melcior Rosselló i Simonet

Records, vivències, sentiments. Any 2004

2 El magisteri vocacional: Aprendre més que ensenyar. Carrera de Magisteri de Don Melcior. La professionalitat.

Així va ser com vaig recuperar la comunicació verbal i afectiva amb Don Melcior ("Al cervell es graven junts els records dels fets i els sentiments que anaven associats als fets que recordam" Thomas A. Harris a l'obra de l'Anàlisi conciliatori o transaccional: "Joestic bé, tu estàs bé" que, en realitat, s'hauria de llegir: "Jo sols puc estar bé si tu estàs bé" i s'hauria d'aplicar a tots els conflictes interns i internacionals per a evitar tanta agressió i violència que ens ofereixen els dirigents de la postura: "Atès que tu me fas estar malament jo te faré estar malament a tu". A aquesta afirmació hi arriba Harris d'acord amb les informacions donades pels experiments de Penfield, neurocirurgià, que estimulava el cervell dels operats per a veure què experimentaven, i les seves respostes).

Així començam amb les primeres visites i converses enregistrades. La primera pot donar, ella tota sola, per a tres o quatre capítols (o inclús més), tot i haver estat una visita controlada en el temps, una hora i mitja:

Arc Bé, don Melcior, el primer que li he de dir, abans de començar, és que a les sis i mitja ho haurem de deixar ja que a les set he de donar una classe particular a una nineta que ho necessita.

MRS Bé, idò, si vol podem cercar altres dies que li vagin millor.

Arc No, si aquest dia de la setmana és un dels que me va millor, però és que m'he embolicat en tantíssimes coses que... Resulta que una amiga meva que treballa una feina molt vàlida, però no qualificada, i poc valorada socialment, un dia, a principis de curs, es va dirigir a mi, compungida: "resulta que la meva filla de vuit anys ho suspèn, quasi tot, i algunes de les altres mares, que, a més, me recorden la meva feina i que elles, moltes, tenen professions universitàries, o bé duen els seus fills a classes particulars o bé me fan insinuacions de que la meva filla no podrà arribar molt

enfora. I jo me conformaria en que pogués fer un Cicle de Grau Mitjà, no necessit que vagi a la Universitat, però, al menys que no hagi d'acabar fent la mateixa feina que faig jo". (aquesta família, amb un criteri erroni, però molt estès socialment, va voler escolaritzar a la seva filla a un col·legi privat concertat, per creure que seria millor que un públic). Jo li vaig dir: "No se preocupi, vostè sap que jo soc professor i a més professor amb formació per a poder ajudar a nins i nines a qui els hi costa aprendre. Si vol, podem intentar d'ajudar a la seva filla dos pics per setmana i mirarem com es poden millorar aquests resultats" . Així vaig començar aquestes classes particulars a aquesta nineta.

MRS Probablement vos ensenyarà més a vos que a ella aquesta feina que feis (ja he pogut constatar que, efectivament, així és). Jo vaig tenir també una nineta, un poc deficitària, quan jo tenia l'escola en es Coll de'n Rabassa..., que hi passava tot lo dia totsolet allà, me'n duia es dinar amb una bicicleta, i llavors anava a aquesta classe. I a poc a poc en vaig tenir dues o tres més, però les vaig deixar i només me vaig deixar aquesta per que era la que més m'agradava. Era sa que em donaven menys, però era una meravella de nina tan extraordinària com jo no he vist una altra cosa. M'ensenyà molt, molt, aquesta nineta. Llavors son pare va haver de fugir corrensos cap a Alger, que molts se n'anaven quan els negocis no els hi anaven bé, i la se'n va en dur i allò es va acabar, i me sap molt de greu.

No, a jo me pareixen molt bé aquestes inquietuds. S'altre dia sa meva filla me diu: "Papà, hem de xerrar tu i jo". Uep i que passa, ara? "Mira, és que tenia un parell d'amics a Artà i això, molts d'ells naturals d'allà, i sobretot un que té un negoci de coses de turisme, però té sa mare, - i sa meva filla la coneix, i és una doneta vella, amb es capet..., i problemes, per que no tenen cap al·lota a sa família, i li han hagut de cercar una boliviana, i aquesta boliviana va dur sa filla, i sa filla, de tot d'una, tenia moltes dificultats a s'Institut, quan va poder anar allà, però l'han empesa, s'inglès li anava malament, sa meva filla li cercà un que li ajudàs, i ara va molt bé i un dels principals d'allà que sempre anava amb n'Arnau?, DG amb en Damià (l'anterior Conseller d'educació) -, i estam molt contents, per que ara va molt bé aquesta nina, des de fa dos anys, i hem pensat en Jaume, que és aquest amic meu, i jo li pagarem una carrera a Palma". Dic, Uey... això ho hem d'aclarir, això s'ha de tenir..., dic, tu no tens molta cosa, en Jaume, el teu amic té un negoci que ha muntat a força d'esforços, però,... avant, avant, si te fa falta alguna cosa jo te podré ajudar, però jo tampoc..., sempre he anat molt curt, no n'he sabut guanyar molts mai"...

Arc (aquí record tanta gent que necessita tants i tants de bens materials que no mira prim amb la manera d'aconseguirlos, que són molt més pobres que Don Melcior, encara que hagin aconseguit, de forma neta o bruta, milions d'euros. No record de qui és la cita, totalment vera: "No és més ric qui més té, sinó qui menys necessita; no és més pobre qui menys té, sinó qui més ambiciona")

MRS ... I també, estar ara amb això es una bona senya. És un bon símptoma per que se va perdre s'il·lusió dels mestres...

Jo lo que més m'aplanà, si ho de dir, és que jo per a començar a estudiar de mestre (Don Melcior va fer la carrera de magisteri, pel Pla Professional de la República, entre el curs 1933-34 i 1935-36. La tercera promoció d'aquest Pla. La va acabar mig mes abans d'esclatar la guerra civil) primer vaig haver d'acabar es batxiller, també es vera que el vaig acabar en els setze anys... , llavors vaig haver de fer un examen que era molt difícil, sobretot de preparació, que va ser per a ingressar en es Pla, ens examinàvem devers 47 o 48 i n'aprovarem 9 només, i llavors tres cursos que varen ser molt intensos i difícil, per que les assignatures eren un poc noves, professors molt il·lusionats, molta intensitat, totes ses Càtedres cobertes, i sobretot que dos suspensos feien perdre es curs, no hi havia exàmens es setembre i si tornaves suspendre me pareix que perdies tots els drets, no ho vull assegurar, però crec que era així, i, clar, jo, de tot d'una, ja començava amb una, sa musica, suspesa, he estat un home que no he sabut viure sense musica, però l'assignatura de música no m'anava bé, no sabia distingir un Fa d'un Sol,... I lo gros va ser que allò que ens havia costat tant i ens havia donat un cert prestigi, això amb la guerra, va pegar un batut tan gros que hi va haver uns mestres que es feren mestres en tres mesos. I és mèrit des Pla Professional, no sé si això s'hagués acabat, va ser las'il·lusió tan grossa que ens va posar a noltros. Noltros creiem que en sortir i anar a una escola, i en varem ésser així, per que jo vaig anar a s'escola i no vaig tenir cap dificultat per dominar sa classe, per que sabíem ensenyar i els al·lots... jo encara no fa molts d'anys, un dia que me passejava pes Molinar, que qualche dematí ens hi anàvem sa meva dona Esperança i passejavem un poc per allà..., i un dia, d'enfora veig un senyor que me mira i me mira i me mira, i se'n ve amb sos braços oberts, i va ser un alumne de Sa Graduada meva de quan jo vaig estar aquests setze anys a Sa Graduda,... "Don Melchor i jo... - i va començar a xerrar i me diu – Jo, sap que esperava? Esperava, amb una il·lusió, quan vosté, devers les quatre (clar, sortiem a

les cinc) mos contava sa lliçó de s'història, es dia que tocava – diu – jo, aquelles explicacions...”. Jo li vaig dir: Ja fa una partida d'anys. I llavors dic, és que, vertaderament, un que ha après com ensenyar-los i com... Aquell al·lot recordava aquella ensenyança com si l'hagués viscut, i jo passava tant de gust o més que ells. I veure en que va acabar tot allò, mestres en tres mesos, sense cap preparació... Això és el que més me va aplanar.

Un moment del bany. 1935. A la Colònia d'estiu de Portocolom
D'esquerra a dreta, els normalistes Melcion Rosselló,
Antoni Rosselló i el mestre Gabriel Font.

Al proper capítol:

3 Dnya Marina i les classes de música.

© Melsior Rosselló i Simonet

© Antoni Ramis Caldentey

© [arc46, grup de comunicació](#).